

TOP HISTORKY

C PRESS

Lollipopz – Top historky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Moni Barczik
Lollipopz – Top historky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Kawaii Production s.r.o., 2023
Illustrations © Štěpánka Koblízková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4736-8 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-264-4750-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-4751-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4752-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

TOP HISTORKY

LOLLIPOPZ

OBSAH

Oblíbené příběhy..... 8

Annie

Dinosaurius v kufru 9

Anet

Profesionálně odvedená práce 21

Amy

Ošetřující komando 31

Neli

SOS, kamarádství v ohrožení..... 40

Strašidelné povídky..... 52

Annie

Anet ochočený duch 53

Anet

Deset, dvacet, slon 69

Neli

Děsivé natáčení83

Amy

Pokoj číslo 1392

Vtipné povídky104

Neli

Kájo, tři nejsou čtyři105

Annie116

Žlutá katastrofa 116

Amy a Anet

Rytíř, princ a zlobivé princezny128

ÚVOD

Ahojky! My jsme Lollipopz,
bláznivá holčičí parta, která koncertuje
po celé České republice.

Natáčíme crazy videa na YouTube
a pořád něco vyvádíme!

To se ostatně dozvíš z našich dvanácti
povídek, které jsme si pro Tebe
připravily! Určitě si to náramně užiješ.

Tak se uveleb a jdeme na tooooo!

OBLÍBENÉ PŘÍBĚHY

Budete koukat,
kam nás naše palíčatost, šílené nápady
a dobré úmysly zavedly.

Následující stránky
jsou plné dobrodružství,
trapasů a návodů,
co byste rozhodně dělat neměli 😊.

ANNIE

Dinosaur v kufru

ČAJ KLAJ. Byly jsme s holkama na cestě na další z našich koncertů za váma a moooc jsme se těšily. Cesta rychle ubíhala a byla sranda.

Amy s Anet hrály nějakou podivnou hru na úkoly a Amy se vehementně snažila olíznout si loket. Ne, nezkoušejte to! Je to fakt zbytečný. Prostě to nejde. A kdyby se vám to náhodou povedlo, tak nám pošlete fotku a my to budeme sdílet u nás na sítích. Všechno zkrátka vypadalo normálně a nic nenasvědčovalo tomu, že právě za chvíli začne jedno z našich největších dobrodružství.

Já hrála palcovanou s Neli. Že nevíte, co je to palcovaná? To se zaháknete prsty své pravé ruky o prsty pravé ruky soupeře. Dva palce zůstanou trčet a mají souboj mezi sebou. Vaším úkolem je

palec soupeře přitlačit k ruce a udržet ho tam aspoň dvě vteřiny. A já vyhrávala! To se ale Neli nelíbilo, a tak mě do mého vítězného palce kousla. „JAU!“ „To se jako nesmí?“ hihňala se. „Ne, to se jako vážně nesmí!“ opáčila jsem. „Není to v pravidlech a hlavně tady nejsi na krmení dravé zvěře. Měla sis sníst svoji bagetu.“ Neli ještě něco chtěla opáčit, že sýrovou nerada, když vtom se ozvalo hlasité zaškrundání. „Kájo, tys taky neměl bagetu?“

zeptala se Amy v domnění, že našemu milovanému manažerovi kručí v žaludku hlady. „To nejsem já!“ ohradil se dotčeně Kája. „Tak co to tedy je?“ začala se bát Anet. Hrozivý škrundavý zvuk se ozval znova a tentokrát hlasitěji. Do toho sebou auto hrozivě škublo. „Něco živého je v kufru a chce to ven!“ pokračovala ve svých strašidelných představách Anet. „Kájo, že ty jsi mi nekoupil toho živého tygra, jak jsem chtěla? Já si dělala legraci, vážně! Už nikdy nebudu vtipkovat, že potřebuji nového mazlíčka,“ dušovala se Anet.

Možná si říkáte, že tahle historka patří spíš do těch strašidelných a ne do nejoblíbenějších, ale ještě chvilku počkejte a nechte se překvapit.

„Žádný tygr tam není. Je tam dinosaur!“ odvětil Kája. „Panebože, dinosaur? Já myslela, že už vyhnuli, a my přitom máme jednoho v kufru!“ chytla se za pusu Anet. „Anet, Kája si dělá srandu!“ uvedla jsem vše na pravou míru a mnula si svůj bolavý vítězný palec. Zvuk se ozval ještě jednou a tentokrát nejhlasitěji, do toho auto škublo, nadskočilo a zastavilo...

„No to jsme přesně potřebovali!“ vzdychl si Kája. „Auto je kaput,“ jeho slova jen potvrzoval dým valící se zpod kapoty našeho oblíbeného transportéru. „Holky, ven a všechny vesty!“ „Budeme plavat?“ rozzářila se Amy. „Ne plavací vesty, Amy, ale reflexní. To jsou ty oranžové, aby vás viděla projíždějící auta,“ zkazil její nadšení Kája. „A běžte tady k tomu hájku a já se to pokusím opravit.“

„A jsme v háji,“ komentovala naši situaci Neli, jen co jsme usedly v nedalekém háječku. „Do koncertu nám zbývají už jenom necelé dvě hodiny. To nemůžeme stihnout.“ „A co když tak úplně v háji nejsme,“ hlavou mi probleskl šílený nápad. „Holky, chcete zažít pořádné dobrodružství?!“ „Jestli zase myslíš, že se potajmu vkrademe na cizí zahradu, vykoupeme se v bazénu a pak nás bude honit vzteklej jezevčík, tak NE, DÍKY,“ zabručela

Neli. „Takhle rychle jsem tě přeskakovat plot ještě neviděla,“ smála se jí Amy. „Ha ha, moc vtipný,“ udělala na ni obličeje Neli. „Holkyyyy, já myslím opravdové nefalšované mega dobrodružství!“ přerušila jsem je. „Co kdybychom na koncert vyrazily samy a pěšky!“ Jako samy?!“ divily se holky. „Jako samy!“ kývla jsem. „Jako pěšky??“ kulily oči. „Jako pěšky!“ usmála jsem se. „Jako po svých?“ pořád nevěřily. „No, po cizích by se nám šlo špatně, nemyslíte?“ zašklebila jsem se na ně. Pak jim to celé docvaklo. „Tak to je teda mega hustej nápad!“ nadšeně zapískala Amy. „No to by bylo TOP,“ rozzářila se Neli. „Ale jak to vysvětlíme Kájovi?“ zeptala se Anet. „To už nechte na mě, holky!“ řekla jsem odhodlaně.

Rozhodným krokem jsem došla ke Kájovi a nasadila ten nejroztomilejší výraz. Kája měl hlavu ponořenou do motoru našeho auta, ze kterého se pořád kouřilo a hučelo. „Kájo?“ špitla jsem sladce. Nic. „Kájo!!“ zopakovala jsem hlasitěji. „Noo,“ ozvalo se nerudné zahuhlání zpod kapoty. „Napadlo nás s holkama, že bychom to došly pěšky,“ řekla jsem

opatrně. „Hmmm,“ ozvalo se opět zpod kapoty. „Takže můžeme?!“ Opět zamručení. Takže on souhlasí?!! No tak takhle snadné jsem to nečekala! „Díky, Kájíčkůůů!“

Nadšeně jsem běžela za holkama. „Holkyyyyyy, máme to! Vezměte si z auta své batůžky a jdeme vstříc dobrodružství!“ „Hurááá!“ jásaly holky. A tak jsme každá popadla svůj batůžek a vydaly jsme se na cestu. Teda až na Neli... „Proboha, co to táhneš?“ zírala jsem na ni. „No kufr na kolečkách,“ představila mi svůj obrovský růžový kufr, ve kterém by mohla ubytovat

minimálně deset štěňat zároveň. „A s tím chceš jít do lesa? Za dobrodružstvím?“ pořád jsem nechápala. „No, nečekala jsem, že půjdu lesem a za dobrodružstvím, ale když už, tak stylově!“ prohlásila hrdě. S holkama jsme se na sebe všechny podívaly a začaly se nahlas smát. A tak jsme vyrazily.

Zastavily jsme se hned na první křižovatce. „Ehm, Annie, a kudy vlastně půjdeme?“ zajímala se Amy. „Zajímavá otázka,“ zapřemýšlela jsem. Pamatuji si, že mě rodiče učili orientovat se podle turistických značek. Zvedla jsem hlavu k rozcestníku. Náš cíl byl po červené. „Holky, tady píšou pět kilometrů a vyrážíme tudy! Hledejte červené značky.“

Šly jsme lesní pěšinkou, kolem pole, pár vesničkami, a když jsme netrefily cestu, tak i takovým hustým chroštím, kde jsme našly zkratku. Nevím, jak vy, ale já si nikdy nedokážu představit, jak je ten kilometr dlouhej. Ten první mi přijde vždycky nejkratší a ten poslední je ten nejvíc mega dlouhej!

„Potřebuju čůrat,“ oznámila nám Neli a zmoženě se opřela o svůj stylový růžový kufr. „Ted? Když

už tam skoro budeme?" ptám se. „Jak to můžeš vědět?" diví se. „No, tady ta turistická značka říká, že je to už jen jeden kilometr," ukazují na rozcestník přímo nad ní. „Já mám pocit, jak kdybychom ušly dvacet!" ukazuje zase ona své znavené nožky a kecky úplně celé od bahna. „Pěkný, tak se podívej na moje zranění!"

připomněla jsem jí náš souboj v autě a zamávala mým prokousnutým palcem před jejím obličejem. „Ne, vážně, holky, zabereme. Představte si náš Lolly tým, jak se všichni těší, jak si společně zazpíváme a jak to bude naprosto SUPER!“ Holky se zamilovaně zasnily: „A jak dávají ruce nad hlavu...” vzdychla si Anet. „A jak s námi tančí...” zavlněla se Neli. „A jak se s námi po vystoupení fotí...” usmála se pro sebe Amy. „Vidíte, tak vzhůru za nima!” zvolala jsem.

Opravdu nás ta myšlenka na Vás pořádně nakopla a za chvíli už jsme viděly ceduli, která hlásala, že jsme právě dorazily do naší cílové destinace. „Jako, holky, jsme mega hustý!” Všechny jsme si plácly. Vtom mi zvoní telefon. „Hele, holky, akorát volá Kája, asi nás chce pochválit, jak jsme šikovné a zeptat se, jak nám to jde – Ahoj, Kájo, už jsme skoro před halou, kde vystupujeme, bylo to neuvěřitelný, všechno ti pak povíme!” Kája ale vůbec nezněl tak, že by nás chtěl chválit. „Holky, okamžitě mi řekněte, kam jste zmizely?!” ozvalo se hlasitě ze sluchátka tak, že to slyšely i holky. „Co vás to vůbec

napadlo?!“ „Ale vždyť jsi nám to dovolil,“ šeptla jsem nesměle. „Já a dovolil?!“ rozčíleně se divil Kája. „No, když jsi opravoval motor,“ trvala jsem si na svém. „Ježíš, vždyť já vůbec nic neslyšel, celé to tam hučelo a myslel jsem, že se mě zase ptáte na otázky typu, zda prdí hadi nebo jestli had umře, když se kousne do jazyku!“ „Mně to přišlo nějaký zvláštní,“ uznala jsem zamyšleně. „Počkejte v backstagi na mě! Jsem tam hned,“ zavěsil Kája.

„A jsme zase v háji...“ komentovala to Neli. „No to bude mega průšvih,“ vzdychla si Amy. Poslední kilometr jsme šly trochu pomaleji než ty předešlé. Dorazily jsme do backstage a trnuly, co bude. Akorát se z dálky vynořil Kája. Byl zpocený, špinavý a zamračený. Ted' to přijde...

Ale jakmile nás viděl, hned se na nás zářivě usmál. „Vy moje cestovatelky,“ obejmul nás. „Já měl o vás takový strach!“ tisknul nás pevně k sobě. Všem se nám neskutečně ulevilo. Kájovi, že jsme v pořádku, a nám, že jsme nedostaly vynadáno. Akorát nás volali na pódium. „Ehm, Kájo, taky tě rády

vidíme, ale budeš nás muset pustit." Dojatě nás pustil: „No jo, tak běžte, vy rošťandy.“

Ještě když jsme běžely, křikla jsem na Káju: „Kájo, a podařilo se ti to opravit?“ „Jooo,“ zavolal za mnou Kája. „Jsi vážně borec!“ zvedla jsem bolavý palec. „Co to máš s palcem?“ ptal se. „To je dlouhááá historie,“ usmála jsem se. Vběhly jsme na pódium a dál už to znáte, protože pak už jste byli s námi u toho. To je tak, když se obyčejná cesta na koncert stane jedním z největších dobrodružství. Vždycky mějte oči otevřené, protože dobrodružství může číhat všude!

ANET

Profesionálně odvedená práce

Nazdárek párek! Ted' Vám prozradím jedno opravdu velké tajemství! Ale nesmíte to nikomu říct! Znáte písničku Lollyškola? Jistě, že znáte! A líbí se vám na ní naše choreografie? Doufám, že ano, protože jsme si ji vymýšlely s holkama skoro celou samy.

A jak se to stalo? Přesně takhle:

Běžím, co mi nohy stačí! Baťoh mě střídavě mlátí do hlavy a střídavě do zad. Bože, trénink už 15 minut jede! To bude zase řečí. Ještě že nedělám MMA box, to bych za to musela klikovat. Už poslední zatáčka a cílová rovinka. Na jeden dech vyběhnu schody a sesypu se na zem hned za dveřmi tanečního sálu: „JÁ,“ sípavý nádech. „SE,“ další pokus nasát trochu kyslíku. „MOC,“ tentokrát výdech. „OMLOUVÁM!!“ řekla jsem už téměř bez vzduchu. „Tak se uklidni,“

znuděně prohodila Annie. „Trenérka tu ještě není,” dodala.

Teprve teď jsem se pořádně rozhlédla. Holky seděly dokolečka. Neli si něco hrála na telefonu, Amy si měnila nové třpytivé tkaničky do starých kecek a Annie pozorovala, jak se mé tváře barví do stále rudější a rudější barvy. „Jakto? Vždyť je to poslední trénink a pak z něj hned jedeme na koncert. Chybí nám celá choreografie na Lollyškolu!” kulila jsem oči. „No to víme taky,” poznamenala Amy, aniž by zvedla oči od tkaniček. „Zkoušely jste jí volat?” ptám se. „Jasně, ale nezvedá telefon,” pokrčila rameny Annie. „A co budeme dělat?” ptám se holek. „No, jestli nepřijde, tak to bud' odimprovizujeme, nebo si něco vymyslíme samy,” usoudila Neli jakoby nic.

„Týjo, ale to je náhodou mega dobrej nápad! Vymyslíme si to samy!” ožila jsem. „WOW! Tak to bude hustý!” přidala se Annie. „A dáme si tam nejvíc crazy prvky!” vykřikla Neli. „Amy? Halooo? Země volá Amy! Slyšela jsi, co jsme teď vymyslely?” ptám se Amy, která vypadá, že si chce prokousnout jazyk,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lollipopz - Top historky***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.